

N:o 16.

Af herr **Cederberg**, om vissa, jägmästarna nu tillkommande extra ersättningsars uteslutande från beräknade tillgångar vid lönereglering för skogsstaten.

Kongl. propositionen af den 29 april angående statsverkets tillstånd och behof upptager, lika med motsvarande proposition af den 14 januari innevarande år, förslag till skogsstatens reglering af innehåll bland annat, att den ökade kostnad, som regleringens genomförande betingar, till en del skall betäckas genom att till statsverket indraga de ersättningar, hvilka af åtskilliga hemmansegare nu utbetalas till jägmästare för vissa utsyningsförrättningar å enskildes skogar.

Om dessa ersättningar upplyser domänstyrelsens utlåtande, att de ingalunda alltid stå i skäligt förhållande till det arbete, som utsyningen medför, i det att inom revier, der skogarne, hvarå utsyningen eger rum, äro hvarandra närbelägna eller utgöra större eller mindre sammanhängande områden, en betydlig inkomst kan lätt nog intjenas, under det att i andra revier med ogynsamma förhållanden inkomsten, oaktadt utsyningsarbetet der kan vara långt mera betungande, blifver jemförelsevis mindre.

Till belysning häraf bifogar domänstyrelsen en tablå, utvisande jägmästarnes medelinkomst pr år under perioden 1875—1883 särskildt af denna inkomsttitel. Af denna tablå framgår, att under nämnda period ersättningar af ifrågavarande slag utgått inom 30 revier och i medeltal pr år utgjort:

inom 2 revier under	100 kronor,			
» 2 »	mellan 100 och 500 kronor,			
» 5 »	» 500 » 1000	»		
» 4 »	» 1000 » 1500	»		
» 10 »	» 1500 » 2000	»		
» 6 »	» 2000 » 2500	»	»	samt
» 1 »	något öfver 2500	»		

Hela inkomsten var då 42,279:70 kronor i medeltal pr år, men har under de senare åren, enligt hvad i statsverkspropositionen upplyses, så stigit, att den år 1885 uppgick till 48,642:84 kronor.

Inom de delar af Vesterbottens och Norrbottens lappmarker, som jag närmare känner, och der nära nog ingen hemmansegare får utan utsyning från sin egen skog afverka virke till afsalu, har redan länge rådt missnöje med utsyningsersättningarna, och enligt hvad domänstyrelsens yttrande gifver vid handen, är detta missnöje berättigadt. Här råda nemligen de förhållanden, som göra att ersättningarna icke stå i skäligt förhållande till utsyningsarbetet, ty här äro de skogar, å hvilka förrättningarna verkställas, dels belägna nära intill hvarandra, dels utgöra de större sammanhängande områden.

Men detta missnöje torde röna föga inverkan af medvetandet derom, att den för högt tilltagna ersättningen tillfaller icke ensamt den, som verkställer utsyningsarbetet, utan derjemte omkring 80 stycken andra skogstjenstemän, af hvilka de fleste *icke* verkställa något utsyningsarbete. Har man medgifvit, att en ersättning är för hög, finnes enligt mitt förmenande endast en utväg att välja, och det är att nedsätta ersättningen till skäligt belopp.

Aberopande i öfrigt hvad jag rörande denna fråga anfört i min motion af den 26 sistlidne januari (Första Kammaren n:o 25) vågar jag därför föreslå,

det Riksdagen, med uttalande af den åsigt att de vissa jägmästare tillkommande utsyningsersättningar, som icke anses kunna upphöra, åtminstone torde böra nedsättas så, att de stå i skäligt förhållande till det arbete utsyningen medför, ville besluta, det dessa ersättningar icke må beräknas som tillgång för skogsstatens aflöning.

Stockholm den 12 Maj 1887.

A. F. O. Cederberg.
